

Mióta is utazom, mióta!
 Közben egyre gyűlnek
 képeim, s néha azt hiszem,
 láttam már mindent,
 minden örömet és
 minden szenvedést.

Tudod, egyszer még
 Istent is láttam,
 apró lányka volt,
 rozszant ajtókeretnek
 dőlve álldogált,
 szurtos kis kezét
 nyújtotta ételért,
 s éjsötét szeme
 égetett, mint a tűz.

Tempevölgy, 2016/3.

Zalán Tibor

VÁZLATOK ÚTKÖZBEN

A szél az amfiteátrum
 felől fúj
 Meglapulnak sárga mélyükben
 az álmos tigrisek
 Füttyörészve ballagok
 vállamon frissen kovácsolt szigony
 bronz a vereslik
 Halált adok halált veszek érte

*

Útban a tenger felé
 Fáradt a reggel földig
 lecsüng az ég kimerült szárnya
 Még hatszáz kilométer odáig
 de már hallgatom
 hullám a hullámon mit zenél

*

Áznak a szobrok a téren
 Meleg könnyek peregnek
 az égből Istent bántás érte
 vagy csak rájött
 semmit sem ért már
 ebből az egészből ideleln

*

Országjáró busz kiszúrt
 kerékekkel Defektes ország

*

A virágáros lány
 fölívta az ereit
 Minden krizantém csupa

vér a körúti bódében
Halottak napjára széthordják
mind az angyalok

*

Kefir Kalács Hangyák
a reggeliző asztalon
Az éjszaka nehéz vére
ritkuló cseppekben még
hulldogál Hívjuk álomnak
Hívjuk a semmire ébredésnek

*

Döglött macska hever
a szomszéd ház bejárata előtt
Bal oldalán fekszik négy lábát
előre nyújtva akár egy kisgyerek
Megölték vagy az öregség vitte el
Vagy a szomorúság ami az embert
is megöli néha Túl nyugodt
túl méltóságos Túl halott

*

Lassan elérjük a leándereket
Kövek és vörös homok A
csöndet csak vízhordó bogáncsos
szamarak törrik meg
Mint tikkadt kenyérhéjat
valaki a tenger felől mohón
zabálni kezdi a tájat

*

Ebből a csapból vér folyik
fehér vér nevet a kisgyerek
Víz hiszen átlátszó fehér
Fehér vér nevet, hogy kivillan
az alsó fogsora
Fehér vér borzongok meg és
elrántom számtól a poharat

*

Végtelen idő
mire az infúzió lecsepeg
Már nem számolom hányadik
zacskó folyadék dereng felettem
Kintről kórház-zajok
valaki jajgat életért rimánkodik
valaki gitározik az udvaron
hangosan és hamisan énekel

*

Kérdés válaszok nélkül
Válasz kérdések nélkül
A résben törött szárnyú holló
verdes Feketén lakik és némán
És csak néha lángolnak fel a tollai

*

Nem tudom hogy hagyták a kertet
Utolsó látvány hajnali menekülésem
előtt a barackfa tövében egy férfi és
egy nő fekszik egymáson keresztben
meztelenül Körülöttük szétszórt
szesztől szerektől elerőtlenedett testek
Üvegek hányás használt gumik és
ürülékkupacok szerteszét ébredő
legyekkel Egy pirosbetűs ünnep
másnap csendélete

*

A hegyek közé érve
minden az égre szűkül
ne hányjon cigánykereket
aki nem hord fehérneműt
A völgyből fölhallatszik az
angolkisasszonyok kántálása

*

Belebonyolódott az absztinenciába
 A dolgok a helyükre kerültek
 s már semmi sem volt többé a helyén
 Az ablakon túl a sárga ház is
 kifehéredett akár misére induló legény
 ünneplő inge S a reggelizőasztalon
 is vigyázban állnak a hangyák

*

A domboldalról kék bárányok
 alágördül a köd
 Ág roppanása Megpattant
 egy ér isten gondterhelt homlokán
 A vágóhidak kitarják
 kapuikat
 Utolsó emberig beterelek rajtuk a világot
 a szelíd és irgalmatlan angyalok

Budapest – Dragó, 2016. július 10.

Szőrös Kő, 2016/3.

Krusovszky Dénes

EGY JEGY, CSAK ODA

Sporttáskám húzta a vállamat, de hiába fáj, nem akartam letenni, egész éjszaka úgy cipeltem, mint valami talizmánt, amitől azt reméltem, egyszer csak megmutatja a megfelelő utat, habár fogalmam sem volt róla, hova is akarok eljutni.

Éjjel három múlt pár perccel, és én a Kutya bárpujtjára támaszkodva úgy kértem ki egy újabb viceházmestert, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Szerettem a lassan oldódó hajnalokat, az éjszaka makacs ragaszkodását, a kátrányízű levegőt odakint, és a lassú, hordalékos örvénylést idebent. Ahogy körbenéztem, lehet, persze, hogy ez már az alkohol hatása volt, mégis, úgy tűnt, mintha ezek az álmatlan emberek, akik közé végső soron saját magamat is soroltam, fáradt-boldog rovararccal táncolnák körbe a város utolsó, égve hagyott villanykörteit. Elégedett magánytöltött el a társaságukban, és miközben a fröccsömet kortyolgattam ráérősen, hálásan mosolyogtam össze mindenkivel, aki nem akart mindenáron szóba elegyedni velem.

Amikor néhány órával azelőtt otthagytam a zokogó Magdát a lakásban, még nem voltam benne biztos, hogy egy hosszabb séta után nem térek vissza hozzá, hátha mégiscsak meg tudjuk beszélni ezt az újabb hülyeséget. A sporttáskába is csak azért pakoltam be látványosan egy hétre való holmit, törölközőt, neszezert, könyvolvasót, hogy őt megijesszem, ezúttal sokáig nem térek vissza hozzá. Nem tudom, hogy komolyan vette-e, azt sem tudhatom biztosan, hogy felfogta egyáltalán, mit csinálok, olyan elkéseredetten sírt, hogy talán át sem látott a könnyein. Igaz, hogy ami nekem a dühödöt elrohanás volt általában, az neki a zokogás, lehet, hogy ő is csak rám akart ijeszteni, nekem legalábbis ez volt a gyanúm.

– Ide figyelj, ennek semmi értelme – mondtam neki, miután behúztam a táská cipzárját. – Most vagy veszekszünk rendesen, de akkor mondj is valamit, vagy ha csak sírni akarsz, ahhoz én nem kellek.

– Hagyjál békén – ennyit válaszolt, meg még valamit, de azt már nem hallottam a zihálásától.

Hát jó, gondoltam, akkor most próbáljuk meg így, majd hátat fordítottam neki, és szó nélkül otthagytam. A gangra kilépve aztán hirtelen